

Andreas Steinhöfel

A karácsonyi jávorszarvas kalandjai

Illusztráció: Katja Gehrmann

Fordította: Bán Zoltán András

SCOLAR **KID**

Mr. Moose földre szállása

Advent harmadik vasárnapjának estéjén zuhant rá Mr. Moose* a háztetőnkre. Advent idején zenélni és énekelni szoktunk, így aztán mindannyian éppen a napaliban tartózkodtunk: Kiki a zongoránál ült, Mama furulyázott, az én feladatomban meg az éneklés volt. Különlegesen szép gyerekszopránhang rejlik a torkomban.

A szobát betöltötte a narancshéj illata, amelyet Mama rakott a fűtőtestre. Az ablaküvegen a gyertyák meleg fénye tükröződött, odakint pedig sűrűn hullt a pelyhes fehér hó. Csodálatos, szenteste előtti hangulat.

Mennyből az angyal, lejött hozzátok

* Ejtsd: Músz.

De nem az angyal jött le a mennyből, hanem Mr. Moose. Fűlsiketítő csattanás hallatszott, és a következő pillanatban lezuhant, áttörve a szoba tetejét. Jobban mondva: először a háztetőt törte át, és csak azután a szoba mennyezetét. A padló remegett a lábunk alatt. Mama és Kiki sikoltozott.

A téglák és tetőcserepek jégverésében egy nagy, barna valami szállt le Sørenre, és aprófává hasogatta. Søren az IKEA-asztalunk volt a nappaliban. És vele együtt a rajta lévő adventi koszorúnak és a kókuszos sütiknek is pusztulniuk kellett.

Hogy őszinte legyek, a kekszért nem volt kár. A Nagyí küldte postán, és mint mindig, ezúttal is odaégette sütés-kor. Mama minden évben díszítésnek használta a süti-
ket, és aztán Kiki meg én a kacsákat ettük meg velük a városi parkban. Amikor Nagyí meglátogatott az ünnepek alatt, csak úgy áradoztunk, hogy milyen mesés volt a kókuszos süti. Nem szeretek hazudni, de azért a kacsákra is gondolni kell.

– Te jó ég! Ez meg mi a bánat? – kiáltotta Mama, amikor a por leülepedett.

A nagy, barna valami mozdulatlanul hevert a Søren faforgácsaiból és kekszmorzsákból álló törmelék közepén. Agancsa volt, és négy hosszú, a szélrózsa minden irányába mutató lába.

– Ez egy jávorszarvas – állapította meg Kiki. – Mégpedig fiú.

Ezzel megint kivágta magát. Nyeregbe került. Bebizonyította, hogy a mindentudására válsághelyzetekben is számíthatunk. Feltehetően ezért kap majd valami külön

karácsonyi ajándékot is. Nagyon igazságtalan tud lenni az élet, ha az embernek nővére van.

A jávorszarvas agancsát mintha puha bársony borította volna. A tapintása egyszerre volt meleg és hideg.

– Bertil Wagner! El a kezekkel ettől a jószágtól! – parancsolt rám Mama.

Visszahúztam a kezem. Mama fél a bolháktól és a tetvektől, ezért sem tarthatok kutyát.

– Honnan tudod, hogy fiú? – kérdeztem Kikit.

– A szarvasteheneknek nincs agancsuk – szögezte le a nővérem.

– Hát persze – mondta Mama, és bólintott. – Természetesen.

Természetesen! De jó, hogy ezt Gerlinde nem hallotta! A szomszédasszonyunk volt, és a szüleink válása óta Mama legjobb barátnője. Minden csütörtökön részt vett a női csoport gyűlésén, és harcolt az egyenjogúságért.

Mama felnézett a plafonon tátongó nagy, sötét lyukra, amelynek széléről még mindig szitált a por.

– A jávorszarvasok tudnak repülni? – kérdezte gyanakodva.

– Nem tudnak – mondta Kiki. – Továbbá hegyet mászni, bújázkodni és teniszezni sem tudnak. És beszélni sem.

És mintha csak erre várt volna, most kinyílt a jávorszarvas szeme. – Élénk tévedés, kicsikém! – dörmögte. – Én például öt nyelven beszélek, ráadásul folyékonyan!

– Na, jó – felelte Kiki rezzenéstelen arccal. – De viszont amerikai akcentussal!

Gyűlölte, ha nem az övé az utolsó szó.

Mama olyan egyenesen állt, mintha az imént nyelte volna le a furulyáját. Kinyitotta, aztán becsukta a száját. Egyszerűen nem volt hozzászokva, hogy beszélő jávorszarvasok zuhannak le a házára.

